

HENK BAKBOORD

BILLENKOEK

AVONTUREN VAN EEN STOUTE SURINAMER

EEN VERHAAL
OVER
VRIENDSCHAP,
TROUW EN
LOYALITEIT

Voor Gary en Gregory, the Christmas Twins

© 2021 Henk Bakboord

© 2021 Ezo Wolf Uitgevers | Sint Pancras

Vormgeving: Studio L.E.O. | Alkmaar

ISBN: 9789083077895

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ezowolf.nl

*“Uw blik, uw voorkomen, uw strelende handen, uw zacht
uitgesproken bevel, uw liefde... mijn wens”*

(Anoniem)

INHOUD

Dona Nobis Pacem	9
Heerenhuis	19
G-Force	25
Kinky Club	30
De Novice	36
Help! Een slaaf?	40
Enter The Game	50
Lisa	59
Help een slaaf	66
Chemie	75
I Am Ready	82
Wasteland	90
Exquisite Submissions	103
Land Of The Smile	122
Don Tomasio	143
Luctor et Emergo	152
Grote Henk	159

DONA NOBIS PACEM

MET BULDERENDE STEM EN OGEN DIE VUUR LEKEN TE SPUIWEN, viel broeder Josephus tegen ons uit. Hij kookte van woede. Broeder Josephus zwaaide de scepter over de vierde klas en beantwoorde aan het stereotiepe beeld van een kloosterling in het Amsterdam van de Jaren Zestig: kaal, ziekenfondsbrilletje op een haakneus, zuinige mond waarvan de hoeken constant naar beneden wezen en een zwart pak met wit boordje.

Volgens hem waren zijn leerlingen een stel ‘satanskinderen’ die beslist voor galg en rad zouden opgroeien. Ditmaal was ik degene die het moest ontgelden. Op het schoolplein had ik die ochtend naar een jongetje uit de tweede klas “ik sla je in elkaar vuile mafkees!” geroepen. Dit was niet onopgemerkt gebleven.

De broeder riep me naar voren. Met gebogen hoofd voldeed ik aan zijn bevel. Zonder vooraankondiging trakteerde hij me op een stevig pak billenkoek. Verplicht telde ik hardop elke slag. Het waren er zeven. Dit bijbels getal zou volgens de broeders van de katholieke jongensschool

een ‘louterende’ werking hebben op ‘kleine zondaars’. Zo werden wij na het uithalen van kattenkwaad betiteld.

De stilte in de klas was te snijden: voor elke jongen bedacht de broeder weer een andere straf.

Zo moest één van mijn vriendjes ooit eens anderhalfuur lang vóór het schoolbord op zijn knieën zitten omdat hij het gewaagd had een onderhemdje naar de broeder te gooien. Na mijn ‘loutering’ draaide de houding van de broeder honderdtachtig graden om. Zijn boosheid verdween, het vuur in zijn ogen veranderde in een vriendelijk kabbelende beek.

Met dezelfde hand die mij daarnet had doen lijden, drukte hij mijn hoofd tegen zich aan, streelde door mijn haar en fluisterde, duidelijk hoorbaar voor de hele klas, dat dit hem meer aangreep dan dat het mij pijn deed.

Ons brutale gedrag dwong hem tot het toepassen van deze straf. Hijzelf beleefde hier absoluut géén plezier aan, verzekerde hij.

Intussen sijpelden mijn tranen door zijn zwarte kleding. De daardoor opstijgende dampen van goedkope aftershave prikkelden in mijn neus. Nog nét op tijd kon ik een niesbui tegenhouden.

Tenslotte duwde broeder Josephus mij van zich af en drukte een kuise kus op mijn voorhoofd. Ik sloot mijn ogen. Voorzien van een “ga zitten in vrede, zijn zoon” gebod de broeder mij naar mijn plaats te gaan. Met trillende stem antwoordde ik: “Dankuwel Broeder, het is goed zo. *Dona nobis pacem*”.

Broeder Josephus had echter ook een hele zachtaardige kant.

Opgegroeid in het katholieke bosrijke zuiden van het land, was hij fanatiek natuurliefhebber en actief lid van het Wereld Natuurfonds.

Meer dan eens nam hij ons mee naar het Sarphatipark of zelfs naar het Amsterdamse Bos om alles te vertellen wat hij van flora en fauna wist. Normaalgesproken interesseerde deze onderwerpen ons totaal niet. Het was door zijn levendige stijl van vertellen dat we ademloos en geboeid toelisterden. Eens was ik tijdens de gymles van het wandrek op mijn achterhoofd gevallen. Hevig geschrokken nam de broeder mijn hoofd in zijn armen. Vlak daarna belde hij een ambulance, gelukkig mankeerde ik niets.

Ondanks een pijnlijk zitvlak door de afstraffing werd ik overvallen door een gelukkig gevoel dat me aangenaam in verwarring bracht. Ja, zo was het goed.

Ik hield van deze man met heel mijn hart.

Jaren gingen voorbij, het incident raakte ondergesneeuwd door andere ingrijpende gebeurtenissen zoals het plotselinge overlijden van mijn vader in het voorjaar van negentienzesenzeventig. Ik was toen net veertien.

Als jongeman had hij, en mét hem vele andere jonge Surinaamse vrijwilligers, dienst genomen om in Nederlands-Indië tegen de Japanners te strijden. Plichtsbesef, orde en discipline stonden dus bij hem hoog aangeschreven.

Na een fikse griep van twee weken ging hij op een maandag dan ook weer fluks aan het werk.